בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', ג' באלול תשס"ה (07 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

קטע מתגובה נוספת מאחד הקוראים: "אין ספק שיכולתנו כיהודים בפילוג ובדלנות, ראויה להערכה. כל אחד רואה את הדברים דרך עיניו שלו, ואינו מוכן להזדהות עם האחר. כועסים (ואולי במידה לא מבוטלת של צדק) אנשי הגוש על חוסר ההזדהות של אנשי המרכז עם כאבם, אבל מאיפה הם יודעים? מי שָׂם כבוחני כליות ולב של מה עובר בליבו של אדם חילוני ממוצע, מול התמונות בטלוויזיה ובעיתונות? מאיפה גבהות הלב לשפוט את האחר? מאידך, לא מעט אנשים שמעתי אומרים הרבה "הגיע הזמן" ומעט "כואב הלב על כאבם". ...רובנו אינם מפנים את המאמץ להפקת לקחים, למציאת גורמי הפירוד (ואולי אפילו שׂנאה) ונסיון כן למצוא גשר ושׂפה משותפת. כמו תמיד, אני מאמין כי הפגם הוא במנהיגות. אני מאמין כי מנהיגות הציונות הדתית, מקדשת את ארץ ישראל על חשבון עם ישראל (כן, גם אנחנו החילונים חלק מהעם) ובכך חוטאת לתפקידה. אני מרגיש כי העדרותה של המנהיגות מפני השטח לאחר כפר-מימון, תזרע זרעים קשים של חוסר אמון בעיקר בקרב הדור הצעיר בציונות הדתית, ובכך יתהפך התהליך החיובי של השתלבות הדדית וכיבוד ערכי הזולת, כפי שמתבצע בשנים האחרונות עם כניסתם של יותר ויותר צעירים דתיים אל מגוון התפקידים בצה"ל." [בתודה מראש ל-א.ת.]

הערות אלה גדושות בנקודות שהייתי אוהב להשיב עליהן, אך הפעם אקח רק אחת מהן:
"מי שָׂם כבוחני כליות ולב של מה עובר בליבו של אדם חילוני ממוצע..."
לפני כשנתיים נכנסתי לאחת המעבדות האחרות בעבודה, ושמעתי שם שני חבר'ה מדברים בשׂפה שהייתי מגדיר, במקרה הטוב, כבלתי רצויה. חשבתי להגיב, אך חששתי שמא יחשבו שאני סתם 'מכניס את האף'. מאידך, חשבתי שרצוי להסביר להם את החשיבות והנעימות של שׂפה צחה, גם אם מחיר ההערה שלי יהיה להיות מותקף. אמרתי, "חבר'ה, יהודים אינם מדברים כך." ומיד הגיע הפגז, אך מכיוון אחר לגמרי ממה שציפיתי. "מי אתה להגיד שאנחנו לא יהודים?!", שאל אחד מהם. הופתעתי לחלוטין, עוד יותר כאשר הבנתי שהוא דיבר במלוא הרצינות, עד כדי כך שלא היה מוכן לדבר איתי לכיומיים לאחר מכן!
ואני שואל – האם כך אמרתי? נראה כאילו כי בעיניהם השׂפה היתה בסדר, ומה שאני אמרתי היה לעורר ספק באשר היהדות שלהם. כמובן, לא לכך התכוונתי כלל וכלל. אדרבה! כיוון שאנחנו יהודים, עלינו להקפיד יותר בכל ההתנהגויות שלנו – גם חיצוניות, גם פנימיות.
אירוע זה רק חיזק בי את התחושה כי יש משהו בתוך כולנו **<u>מאד משותף</u>**, ואף אחד אינו מוכן לוותר עליו ואוי ואבוי שמא יזלזל בו מישהו!

עם זאת, הרבה שאלות יש לי לאור מה שכותב כאן הקורא. יהודים התפללו ומתפללים למשך 2000 שנות גלות לחזור הביתה, "ולירושלים עירך ברחמים תשוב...", ואמנם כך קראנו בדף של אתמול: "הגירה זו לא באה מפני יחס רע של השלטונות, אלא מהרצון לחזור למולדת האבות..." אך, איך מסבירים כי הרבה יהודים ששומרים 'בקנאות' על זכותם למולדת האבות אינם עושׂים את הדרוש מהם להמחיש זכות זו, ואיך מסבירים, למשל, כי הריכוז הגבוה ביותר של מוזיקאים מבין התושבים הזרים הגרים היום בוונזה שבגרמניה (אתר הוועידה הנודעת לשמצה שקבעה ה'פתרון הסופי' לעם היהודי) הם ... ישראלים? איך מסבירים למרות הפיגוע באיסטנבול מלפני 19 שנה ועוד פעם שם לפני כמעט שנתיים, עדיין יהודים חיים בשׂגשׂוג באדמת נכר זו?

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **<u>רביעי</u>**
בשׂמחה ובטוּב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', ג' באלול תשס"ה (07 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"[ו]מי שם [אותי] כבוחן כליות ולב של מה עובר בליבו של אדם חילוני ממוצע..."

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל